

НОВА БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И КНИЖЕРНОСТЪ.

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА ЕДНѢЖЪ ВЪ СЕДМИЦАТА: ВЪ ПЕТЪКЪ.

Плата за три мѣсеца 3 лева; за шестъ мѣсеца 6 лева; за година 12 лева; единъ брой 25 стотинки.

Писмени работи за вѣстника се проваждатъ до Редакцията, а парични до Издателя.

За обявлени се плаща за първия път 10 стот. на реда, за слѣдующи-тъ по 5 стот. за послѣдната страница, за първата двойно. Абонати и обяв-ления се предплащатъ.

Ръкописи необнародвани не се връщатъ.

ВОЙНА!

Комахай сички вѣстници, отъ тая недѣля, се съгласни че войната е неизбежна. Войната е неизбежна гласи въобще пресата, и причината е Россия, която ежедневно трупа войски на нѣмската граница. И всички виждатъ, че ако се сбие Россия съ Австрия, не ще се ограничи войната мѣжду тия двѣ държави, както бѣше въ 72 мѣжду Германия и Франция, защото сега имаме съюзъ Австро-Германско-Италианско-Испански, на който ще се присъедини и Англия. Тоя съюзъ гласи, че ако Россия нападне коя да е отъ тия държави, другитѣ сѣ длъжни да ѝ дадатъ военна помощъ. Трѣба да си припомниме, че за Италия имаше и опредѣления съ колко сила ще помага. „Въ случай на война съ Россия, гласи условieto, бѣше писалъ „Стандартъ“, Италия ще извади срещу Россия 200 хиляди войска.“ Но и да не съществуваше тоя съюзъ на книга, на помѣнатитѣ сили тѣй се свързани интереситѣ имъ, щото немогатъ да не си помагатъ; защото знаятъ че ако Россия смаже Австрия, може да помогне на Франция да опростатъ и Германия, послѣ Англия и пр. Но преди сичко, всеизвестно е, че силитѣ иматъ голѣма полза отъ владѣната ябалка—Цариградъ, за която е знала Бѣлата Мечка, и явно прогласяватъ изъ Москва, че скоро ще се побие знамето на двуглавий орелъ на св. София. И тѣй, щомъ гръмне първия руски топъ, ще забучатъ и нѣмцитѣ, и германскитѣ, и италианскитѣ, а не ще съмнение че около тѣхъ и Турски, и Български, и Сръбски и Влашки и пр. съ други думи, избухне ли сега война, тя ще бѣде общо европейска; ще се повдигнатъ десетина милиона войници, ще загърмятъ милиони пушки, които и сѣжницето може да замрежтъ, ще забучатъ хиляди топови, които земята ще потърсатъ; ще бласнатъ милионъ тесащи и саби, подъ които ще потекатъ рѣки съ човѣшка кръвъ; съ други думи, войната ще бѣде отъ най ужаснитѣ, война която ще измори милиони хора, която ще почерни и расплаче милиони семейства, слѣдъ която пакъ ще има у-

пустошителни болѣсти, отъ които пакъ милиони свѣтъ може да загини.

Кой ще бѣде причина на таквази ужасна пропастъ? кого ще жальтъ милиони човѣшки същества?

Сѣки разбира, че сички клѣтви ще се излеятъ на главата на Руския царъ Ал. III. и на неговитѣ свѣтници.

Но каква полза, или каква утѣха на пострадашитѣ, ако се провалятъ и въ дѣнъ земя Царя съ пѣтитѣхъ си свѣтници? Кой ще повърне милионитѣ човѣшки същества?

Ето защо се рѣшаватъ доблестни човѣколюбиви хора да убиватъ като Руския Царъ държавници. Ж.

По експлоатацията на железницитѣ.

В. „Свобода“ въ 113 брой, втори пътъ повдига въпроса за експлоатацията на железницата София Цар. Викарь, и сега настоява предъ правителството, подъ никакъвъ начинъ да не дава експлоатацията другиму, като напомня и самия законъ за железницитѣ у насъ, който гласи: *железницитѣ пѣтица въ княжеството се експлоатиратъ отъ правителството и за сметка на правителството.* За да помогниме на тоя въпросъ, ний даваме слѣдующия изводъ изъ много полезното бѣл. списание *Промисленность*, отъ една обширна статия върху железницитѣ. отъ Л. Паяковъ:

„Кому трѣбва да се повѣри постройката и експлоатацията на железнитѣ линии въ насъ? Ето въпроса.

За разрешаванieto на тѣзи въпросъ ний ще хвърлимъ погледъ върху разнитѣ системи, които се практикуватъ въ Европейскитѣ държави и ще направимъ заключение коя система трѣбва да се приложи въ насъ.

Съществуватъ три главни системи: 1) постройката и експлоатацията на линиитѣ се оставя на частни, свободни дружества, на частната инициатива, примѣръ Англия; 2) Държавата сама се заема да строи и експлоатира: примѣръ Германия; и 3) Държавата се сдружава съ известни дружества, примѣръ Франция. Тѣзи система е съединението на първитѣ двѣ.

Коя отъ тия системи е най добра и за що всичкитѣ държави не държатъ една и същата система? Коя е добра за насъ?

Държавнитѣ съобщения сѣ отъ общъ интересъ, слѣдователно държавата трѣбва да бѣде главния контролноръ и да знае тѣхното положение. Разгледано отъ чиста економическа точка зрѣние, частната инициатива, частнитѣ дружества по добръ отговарятъ на цѣльта. Наистина, тия дружества трѣбва да бѣжатъ подъ държав-

ниятъ надзоръ, за да немогатъ да правятъ злоупотребления или да създаватъ прѣчки на транспорта. Тия дружества или компании, обаче, се полагатъ да бѣжатъ мѣстни, народни. Часната инициатива всѣкога ще направи по голѣмо подобрѣние, отъ колкото правителствената, ще разви-ва по голѣма дѣятелностъ. Така щото въ една страна където има мѣстни дружества, които могатъ да отговорятъ на цѣльта, може смѣло да имъ се повѣрва постройката и експлоатацията на линиитѣ подъ държавенъ контролъ.

Но щомъ вземемъ отъ съображение и политическото положение на страната, то въпрѣки неудобствата на втората система, тя трябва да се предпочита. Прѣди да кажемъ защо, нека изложимъ тия неудобства. Постояното промѣняване на тарифата е едно голѣмо прѣпятствие за търговията.

Правителството, като има въ рѣката си тарифитѣ, ще може да ги сваля и подига, спорѣдъ нуждитѣ на държавата; извъредни нужди се отварятъ, правителството нѣма другъ источникъ, повишова тарифитѣ; война избухне, която изисква огромни разходи, които населението неможе да достави, държавата кредитъ неможе да получи, тарифитѣ си повишаватъ. Освѣнъ това, тия тарифи се обръщатъ на политическо оръжие; за да се въздигне едно правителство ще обѣщава намаляване на тарифитѣ и др. т. Подобрѣниета на линиитѣ сѣщо нѣма да бѣжатъ тѣй живи и своєрѣзени.

Отъ друга страна държавата ще прави по голѣми разходи отъ частнитѣ компании. Нека сравнимъ разходите по железнитѣ линии въ разнитѣ държави, на тия, които се експлоатиратъ отъ държавата и ония отъ частнитѣ компании:

Държавата Експлоатация: Германия 59 % Австро-Унгария 76—; Белгия 63—; Дания 71—; Швеция 63; Норвегия 74 %;
Часни Компании: Германия 53 % Австро-Унгария 50—; Белгия 59—; Дания 55; Швеция 57; Норвегия 53.—

Въ повечето европейски държави, обаче, днеска има силно стрѣмление за прилаганieto на втората система, т. е. сама държавата да си експлоатира линиитѣ; частнитѣ дружества или компании се осаждатъ въ монополизиранието на транспорта, и др. т. Ний нѣма да отговаряме на тия обвинения, но ще покажемъ само на нѣкои държави, които сѣ приложили и искатъ напълно да приложатъ втората системата защо.

Правителствата на нѣкои държави, поне отчасти, сѣ почнали сами да експлоатиратъ железнитѣ си пѣтица такива сѣ: Белгия, Германия, Италия, Австро-Унгария даже Швеция и Норвегия.

Въ самата Франция, въпроса за откупването железнитѣ линии отъ 6-хъ голѣми компании, които ги експлоатиратъ, силно вълнува духоветѣ. Защо тия дър-

жави имат това стрѣмление, когато виждаме че частната инициатива е по изността? Нека видимъ. Когато Белгия се освободи, желѣзни линии тя още е нѣмала; ижавниятъ маже рѣшалъ да построи въкоп линии, на пр. линията отъ Брюкселъ до Анверсъ; и понеже въ Белгия е нѣмало още мѣстни дружества, то правителството само ги построи за да подигне първо кредита си и второ да избѣгне влиянието на чуждитъ компании, които сѫ опасни, особено за малкитъ, като нашата, държавници, и които сѫ пионери на чужди завладявания. Отъ по послѣ, когато нѣкой синни Белгийското правителство е било принудено да ги откупи, за да не станатъ Френски или Германски, което би повлияло върху народната имъ независимостъ.

По принципъ на Белгия, нашето правителство трѣбва само да си построи и експлоатира линиитъ, до като нѣма съотвѣтствующи народни дружества. Ще търпимъ неудобства на тѣзи система за да запазимъ народната си независимостъ. Тукъ ний говоримъ за желѣзнитъ линии изобщо, които ще се строятъ въ насъ, а не и за едно само парче, което правителството не ще може изността да експлоатира, освѣнъ, ако се откупятъ всичкитъ съществующи въ България желѣзни линии. Що се върши въ Германия, правителството гледа да централизира всичкитъ желѣзни пѣтицавъ рѣцѣтъ си; това се върши съ чисто политически цели, ако и дѣ поддържатъ нѣкоя, че и економически по добрѣ.

Отъ голѣма политическа важностъ сѫ желѣзнитъ пѣтица, затова трѣбва да се пазимъ да ги не оставимъ въ чужди рѣцѣ, защото съ това продаваме съдбината си. Въ насъ въпроса не е вече поставенъ какъ то въ другитъ държави, т. е. да ли частнитъ народни дружества или правителството да има въ рѣцата си желѣзнитъ линии; въ насъ стои така: дали на чужди частни дружества или на нашето правителство да се остави постройката и експлоатацията на желѣзнитъ линии?

Ние отговаряме: съобщенията се дупат на една страна, не трѣбва да се ставятъ въ чужди рѣцѣ защото могатъ единъ денъ да ни задушатъ. Нѣкой ще кажатъ: защо да си не послужимъ съ смѣсената Френска система? Защото днеска чуждитъ компании иматъ и политически характеръ, та е трудно една слаба страна като България да държи строгъ контролъ на тия компании и да се бори съ тѣхъ, което е равносилно да се бори съ държавата на която тия компании принадлежатъ. Когато въ насъ се развие духа на сдружаванieto, когато частната инициатива се прободи, ний ще ѝ дадемъ приличното мѣсто, ще се възползуваме отъ нейнитъ прѣимущества; за сега нашето правителство, трѣбва да застѣпи мѣстото и да отблъсне тия чужди компании отъ които слѣдъ врѣме съ особенни революции и политически борби едва ли ще можеть да се избавимъ. Нека прѣдвардимъ злото.

Но предложението било сега отъ Българското строително друж. Р. Грозва, отъ неговъ страна се направилъ предложение да му се даде експлоатацията на желѣз. София-Цар. Вакарелъ.

Който е видялъ сегашната наредба на дружеството, при принасяние материала и пр за постройката на линията, съставилъ си е пенитие за способноститъ на дружеството по управление на подобна важна работа.

Сегашния персоналъ е отъ 99 въри и толкосъ народности.

Двама кюмюрджии спиратъ за своя католишки великденъ два дена железницата, други пакъ за байрама, трима четирма защото се напили и пр.; сега като отива полска като биволски кола, има смазани 2-3-ма души, ами сутра като има поща трѣба по стотина?

Ний на пълно върваме, че правителството ще земе върху си тая важна работа, тѣй като за сега, немаме свой способно дружество, а на външно съвсемъ не бива да се повѣрва.

Изъ хжшовския животъ на Либенъ Каравелова.

По тая причина само, че мистѣтъ ни е малакъ, а има много материалъ, ний не обнародвахме комахай мѣсецъ врѣме отъ статията си подъ горното заглавие, и сега сме принудени твърда на кратко да пишемъ за много интересни случаи.

* *

Слѣдъ случката въ кладово съ Капитана Протопопова, Либенъ отпѣтува за зайчеръ, за гдѣто щѣха да се отправятъ и четитъ. Въ това врѣме попикиа Петко Каравеловъ. Ний се начукулихме да се запознаемъ и научимъ дали не ни носи много-ожидаемото разрѣшение да трѣгваме. Негова милостъ ни каза, че нѣма никакво извѣстие за това, че той е дошелъ да научи какъ стоятъ финанцитъ ни.

Ний разумѣхме че иска да ни става финансовъ министръ, а пакъ ний като нѣмахме мужа отъ такъвъ по-неже у войводата ни се уличтвораваха сички министерства, поприсѣхме му се и го оставихме. На втория денъ той исчезна.

Въ прибавянето си въ Кладово, ний се обучавахме и на военното искусство отъ двама офицери и на хайдучикото (хжшовското) отъ войводитъ, но търпението се бѣше исчерпало и взеха да става често изискване съ сѣрбия които посмѣяваха да се отниятъ като съ сѣрбски войници съ назн. При двѣ три сблѣкване, въ които одному уху се откъсна, другиму глава се строши, най послѣ властитъ разрѣшиха да отпѣтуваме за гр. Зайчеръ на лагеръ.

Тука се намерихме съ Бай Любена още на втория денъ той ми даде да разбера че нѣма ни петъ пари, и се заемаше съ 2-3 лева, защото и у назн нѣмаше по вече защото въ пристояването ни въ влашко и кладово, исхарчихме и кръстено то си дукато. Това спомѣнувамъ; защо лоши язици се говорили, че Либенъ билъ много приближенъ съ сѣрбитъ, че му давали много пари. Азъ съмъ живъ свидѣтель че това се злобни измислици, че той гладуване като сѣки хжшъ.

На друго мѣсто може да говоримъ подробно и съ дати, за военнитъ дѣйствия на доброволцитъ а сега като е думата ни за Либена, ще изоставя тия подробности.

Сѣрбия като отвори война, ний бѣхме на вратаринца, важно устие мѣжду Зайчеръ и Княжевницъ. Тамъ имаше първа битка, а послѣ се отпавихме прѣвъ Княжевницъ, Бабина глава за Кисуръ, надъ Берковица. Сѣрбскитъ войски като неможаха да направятъ ни крачка напредъ, ний се повърнахме съ Алексинецъ.

Меня ме испратиха отъ щаба на Г. Черняева да отбавя сички доброволци въ това мѣсто.

Когато се приведохъ четата на даскалъ Лазара въ зайчеръ, имаше отчаено сражение, заприха и тая чета да земе участие Тукъ въ сѣщото врѣме се срещнахме пакъ съ Либена.

(слѣдва)

Ж.

ВЖТРѢШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Слава Богу, видяхме единъ листъ отъ в. „Добруджа“, въ който да липсватъ пцувинитъ, той е послѣдний брой 13: между друго, въ помѣнатий брой има и още едно важно нѣщо, че излиза за първи пѣтъ дописникъ съ човѣшки образъ, да пише статия съ подписа си, имѣнно нѣкой си Г-нъ Стойновъ. Въ тая статия негова милостъ сѣди вѣстникатъ ни, че билъ се произнесълъ противъ сичко младо. Да се разберемъ. Дѣйствително въ предпослѣдний брой на вѣстникатъ ни имаше статия, която въ заключение гласеше: „Излезли недоучени, луди млади, и си въобразяватъ че могатъ и тѣ да бждатъ водители, когато и хаберъ нематъ отъ свѣта, (освѣнъ отъ чапкънѣнци).“ Такъзвито млади имѣнно осмѣждаше вѣстникатъ ни, а не хубавата, честна младежъ, която иска напредъкъ, прогресъ чрѣзъ честна дѣятелностъ. Нашия кореспондентъ К. осмѣждаше тия млади, които чрѣзъ ниски срѣдства си служатъ, само да имъ възвишѣтъ айлъжа, или да се каже, че надвили. Той разбираше десетина души като въ нашия градъ, които излизатъ съ сичкия си човѣшки образъ, да тържествуватъ, когато ширититъ биятъ и газятъ певинни граждани; Г-нъ К. осмѣжда тия скверни и подли млади рѣце, които пущатъ въ урнитъ купъ билетни, за да се избере лице, което населението нито познава, нито иска да знае; Г-нъ К. е разбиралъ подлото, чапкънското, продажното младо, а колкото за цстенската честна младежъ, която въ сѣко врѣме почита свободата и правата човѣшки, на такъвазъ Нова България честъ и почитание, на патквази млада бъл-

гария ще бжде органъ нашия листъ, и за туй носе името „Нова България“

Въ първитъ три мѣсеца, при цензура, ний вѣможемъ да не исповѣдаме, че бѣхме принудени хайде тамиятъ да искадиме, и сега при настоящия законъ за печата, мекаръ да е опасно, но ще вървиме откровенно, за повече истинни.

Читателитъ сж запомнили, въ 12 брой писаното отъ съгражданинѣтъ ни Г-на С. Д. Спасовъ, че Г. Управителя Паничерски привиквалъ тукашния мюхтия, наедно съ Байчева, да го сжди, защо ужъ подписалъ единъ махзаръ за турския даскалъ въ ружднето мѣсто Надиръ, и го камили да подпише друго заявление да защитятъ Надирча бай ефенди аа (който наедно ходи и се бръсне съ Байчева). Сега по това антрифиле, Г-нъ прокурора Г. Велчевъ повдига процесъ и викатъ на Сждъ Г. Спасъ Д. Спасова. Преди 5 дена бѣше привиканъ немедленно да даде гаранция 1000 лева предъ слѣдователя, които той веднага даде. А има процеси отъ Г. Яневъ ерещу наумча, отъ Г. Гунчевъ и други много срещу в. „Добруджа“ а още не сж е изискала гаранция. Назн ни по очудва малко това. Ще видиме и тресждата, че послѣ ще говориме.

Отъ събранитъ гласни изъ тукашния Окржтъ имаме заявление, че въ залата на събранието, гдѣто не се позволява да присѣдствуватъ другѣ освѣнъ гласнитъ, Байчевъ и други били рамо до рамо съ управитиля, и се позволило да се гласува за бюрото за членъ Байчевъ, когато не е гласенъ. И това е се законность!

ПОДЛИСТНИКЪ.

МАРЦЕЛА.

РАЗСКАЗЪ ЗА ЦАСТИЕТО
ОТЪ

ЗАХЕРЪ МАЗОХА.

ПРЕВОДЪ.

(Продължение отъ 8-й брой).

Тя се бавяше.

— Дай ми ржката си, — повтори той и тоя пжтъ съ такова рѣшително изражение на волята си, което има силно магическо, дѣйствиe; тя му подаде ржката си. Послѣтъ пакъ тръгнахъ заедно, нъ никой отъ насъ не продума, догдѣ не излѣзохме отъ гората.

Настѣпни нощъ и небето се покри съ звѣзди.

— Тамъ по-нататкъ има пжтечка, — каза момата, като показваше съ ржката си въ какво на правление да я търсимъ, — при образа на Богородица, обрънѣте направо, сега вече не можете се сбърка.

Казватъ ни, Турския вѣстникъ „Варна пощаеж“ тая недѣля имамъ турска чакма на български калпакъ Пшмелъ и съ български слова нѣщо за нашия вѣстникъ. Българската поговорка казва: Ако хвърлешъ на сѣко живоотно камакъ, заболявате ржката, за туй ний мѣма да му отговаряме дордето не го видиме че остане или сммо „риба или ракъ“.

Слухъ се носи, че Г-нъ Байчевъ наскоро щалъ да получи султански орденъ, дѣто той вседушевно защитава патриотическитъ действия на Надиръ Ефенди.

Тогавъ поодѣлква на централната ни власть въ водейне дипломатия за зближение съ Турция. Да живѣе Байчевъ!

По прибываннето си въ Пловдивъ, Н. Ц. Височество дала тая титла на пловдивский полкъ:

„9-ий Пѣши Пловдив. на Нейно Царско Височество Принцесса Клементина Саксъ - Кобургъ - Готский полкъ, и става шафъ на помѣнатий полкъ.“

ВЪНШЕНЪ ОДѢЛЪ.

Всички се готвятъ за бой, и всички викатъ миръ. Споредъ послѣднитъ телеграфически извѣстия, Россия е натрупала по-вече отъ милионъ войска на Австрийската граница, а при това, царя слѣдва да увѣрява, че мира е осигоренъ. Сжщо Германия и Австрия говорятъ за миръ, а въ сжщото врѣме телеграфа ни извѣстява изъ Берлинь:

Федералния съвѣтъ прие сключенето на единъ заемъ отъ 278 милиона и 335 хил. и 562 марки за военни цѣли!

Като каза това, тя се спрѣ двѣ крачки далеко отъ насъ, наведе се и откъснѣ цвѣте — Гдѣ живѣешъ ти? — попита я графа. Тя мълчеше и не се мржднѣ отъ мѣстото си.

— Гдѣ ще те видя пакъ? — продължи той.

— Защо искате да ме видите? — отговори тя, но погледа ѝ, като изговаряше тѣзи думи, бѣше неизяснимъ.

— Е, азъ все ще можъ да те намѣря? — каза графа, — за сегашната услуга благодаря и ти желая легка нощъ.

Той и подаде ржката си, нъ тѣй като тя бѣше скрила нейната въ политъ на дрѣхитъ си, той я улови самичкъ и я стиснѣ отъ душа, послѣ се поклони, като си издигнѣ шапката и тръгнѣ по показанний пжтъ.

— Легка нощъ! — извика тя отпослѣ, когато вече бѣхме позаминали, и тѣрти край гората.

Графа изгледа подиря ѝ; бѣлата и риза се мѣркаше въ нощната тъмнина.

— Тая мома трѣба да бжде моя, — прошепна той.

— А какъ?

— Азъ още самичкъ не зън нолв-аяч

Италия повиква назадъ по-вечето войска, която бѣше въ Абисиния.

Англия млчннкомъ отправя флота къмъ по важни стратегически пунктове.

Турция на бжрза ржса конува оржкия; Францускитъ железници, по-вечето, само войски принасятъ, и сички пакъ говорятъ че желаятъ миръ и че мира е уздравенъ. Тука си нѣма мѣстото утешителното изрѣчение, „ако искашъ миръ, пригответи се за бой.“ Тука се види вече ясно че напролятъ ще имаме ужасна война, която, дай Боже, да се ограничи на Австро-Руската граница, но въ сѣкой случай, и ний трѣба да се готвиме.

Тѣзи дни цѣлата Европейска преса се занимава съ сжюза сключенъ на 7 Октомврий 1870 год. мѣжду Австрия и Германия и публикуванъ въ послѣднео врѣме въ официалнитъ Австро-Германски вѣстници. Ето смисълъта на този тричлененъ сжюзъ:

Въ първия членъ се казва: Въ случай че Россия нападне една отъ горѣпоменатитъ държави то и дветѣ тѣ ся длѣжни, съ всичкитъ си военни сили, да дѣйстватъ задружно и да не сключватъ миръ освѣнъ по взаимно съгласие.

Втория членъ гласи: Въ случай че една отъ дветѣ сжюзници се нападне отъ друга сила (освѣнъ Россия) то другата сжюзница е длѣжна да стои неутрална. Но ако въ този случай Россия поддржи нападателката, по какъвто и ди е начинъ, то съгласно първия членъ и дветѣсжюзни сили ся длѣжни да дѣйстватъ задружно до сключеннето мира по взаимно съгласие.

Членъ третий и послѣдний гласи:

Стувамъ, че тя принадлежи на меня, — тя трѣба да бжде моя.

На другий день приятеля ми вѣлзе много рано при мене и нѣколко време се расхожда насамъ нататкъ по стаята, безъ да ми говори нѣщо; той ми се показва развѣнчанъ и като че ли боленъ. Най сетнѣ той спрѣ до прозореца и продума съ низкъ гласъ, като се обрънѣ къмъ мене.

— Вѣрвамъ ли въ второто прогледвание

— Какъ ти е дошло това на умъ?

— Азъ вѣрвамъ въ него, защото майка ми бѣше одарена съ това второ прогледвание. Тя вѣскога предвиждаше нѣщата, които се случвахъ много отъ по-подиръ, и азъ...

— Ти? — азъ би ти нарекълъ мечтателъ ако да не ти познавахъ.

— Азъ не съмъ мечтателъ, а между това имамъ предчувствия, и тѣ се криятъ въ душата много напредъ отъ случкитъ, за които ми предизвѣстяватъ. Дохождатъ тий вѣскога извѣднѣжъ, но безъ волята ми пуцатъ въ мене корени и постепенно преминуватъ до толкова въ чувствени съзерцания, щото, най сетня всичкитъ най малки подробности се обръщатъ въ дѣйствительность. (Слѣдва.)

настоящий съюзъ, по причина на неговия миролюбивъ характеръ, не трѣба да се съобщава на трета сила освѣнъ съ съгласнето и на двѣтъ държави които го сключватъ. И двѣ-сюзници, слѣдствие увѣреніята на Императора Александръ на свикда-нието въ Александрово, сж надѣватъ, че рускитѣ въоръжения нѣматъ за-страшителенъ характеръ спрѣмо тѣхъ и за това намиратъ за неумѣстно да искатъ разяснения отъ Руссия. Но ако тѣхната надѣжда единъ день я усоеи, то тѣ, ся задѣлжаватъ да явятъ конфедерациално на Императо-ра Александра, че всѣкакво нападение на една отъ тѣхъ ще се счита от-правено срѣщу двѣтъ. Значението на тричленния съюзъ както и при-чинитѣ които сж накарали Австрия и Германия да го публикуватъ едвamtъ слѣдъ осемъ години, нѣматъ нужда отъ коментарии. Всичко може да се формулира въ нѣколко думи: 1-о съюза е направенъ исклучително про-тивъ Руссия; 2-о ако послѣдната на-падне Австрия или Германия и двѣ-тѣ тѣзи съюзни сили ще дѣйстви-вать задружно; и 3-о публикацията на съюза точно въ настоящето врѣме когато Руссия застрашава Австро-Германия е станала съгласно съ чл. третий и е едно предизвѣстие на по-слѣдната.

Какъ ще повлияй този съюзъ на Русиятѣ, пролѣтъта ще покаже.

Въ Турция, по примѣра на наши-тѣ контра шайки, като се дало орж-жие на отборъ селени, почнали да истребватъ разбойницитѣ, ето при-мѣръ който съобщава горѣщия за-щитникъ на Македония, Емилъ Ла-веле: Единъ прочутъ разбойнически главатаръ, по име Раифъ, отъ До-ленци, бѣше станжалъ отъ нѣколко години ужасъ на полетата въ окол-ността на Битоля, дето той бѣше направилъ нечути звѣрства. Селска-та милиция прѣслѣдва го до по-слѣдна сила и, като неможѣше да го улови живъ, уби го въ една срѣща съ него. Населението не вѣрваше това; толкозъ то бѣше навикнало до си мисли, че Раифъ може безнаказана да изнасилва законътъ и жандар-мерията. Валията, за да покаже, че разбойника дѣйствително е умрѣлъ-заповѣда да оставятъ лешѣтъ му цѣлъ единъ день прѣдъ конакѣтъ.

Неотдавна селската полиция на с. Буфъ бѣше убилъ двама добръ поз-нати разбойници, единъ турчинъ и единъ християнинъ. Управителътъ поздравилъ милицията, като искава съ жаление, задето непренесли трупо-ветѣ въ Битоля, за да ги изложжтъ, както трупѣтъ на Раифъ.

Прѣди нѣколко дни милицията

Издат. Отговорникъ П. Каишевъ (Родопский).

отъ едно близко село убилъ прочу-тия шайкаджия Адемъ, отъ Негоча-ни, когото считали за бичъ на по-летата, които той ужасявалъ съ сво-итѣ жестоки и звѣрски жестоки и звѣрски дѣйствия. Не само че той спиралъ и обиралъ пѣшницитѣ, по съ страшни мъчения принуждавалъ още селенитѣ да му даватъ и мал-кого спестени пари; той особено грабѣлъ младитѣ момѣ, които накар-валъ да играятъ голи, слѣдъ като ги обезчестявалъ предъ очитѣ на родителите имъ. Този разбойникъ би-де убитъ съ карабина, и радостта на орачитѣ била такава, щото отип-ли пѣ църквитѣ да поднесжтъ по нѣкоя пара и да благодарятъ на Бо-га, за дето ги е избавилъ отъ това чудовище. Много други разбойници бидоха убити прѣзъ послѣднитѣ тѣ-зи мѣсеци, и, ако има още нѣкои, то тѣ оставатъ за това, защото тѣ се покровителствуватъ отъ битол-скитѣ бейове, голѣми неприятели на валията Рифатъ паша, който спо-рѣдъ тѣхъ, не билъ припознавалъ правата на Мюсюманитѣ.

Въ Битоля всяка махала даже има си мѣстна стража. Ако Рифаатъ па-ша може да бѣде задържанъ доста врѣме на чело на облѣстѣта, то всич-ко ще земе другъ видъ.

Този примѣръ показва, че за Тур-цитѣ достаточнo е да осигурятъ ре-дѣтъ и безопасността, ако искатъ да спазятъ всичкия си авторитетъ. Нека тѣ позволяватъ на разнитѣ етническитѣ групи, на Гърцитѣ и на Българитѣ, да избиратъ свои по-пове, свои учители, нека тѣ да да-джтъ *бератгъ* на назначенитѣ вла-дици отъ екзархатъ, а тогава нека вѣрватъ, че всенякъвъ въстанически елементъ ще да изчезне.

Господинъ Больйо е избралъ единъ день числото на войницитѣ, които сж ся случили въ Европа отъ шестий вѣкъ насамъ, не съставилъ слѣдующата любопитна за тѣхъ таб-лица: 41 войни сж станали споредъ Больйо за увѣличение на теритоии 22—за отмаляване на данази; 24—за насилие; 8 войни за въстановле-ние на честь и прерогативи; война за оспорване на териториално владѣ-ние; 30 войнати сж били захванати подъ прѣдлогъ за участие въ съюзъ; 23 войни за влияние; 5 — за тър-говски спорове; 55 граждански войни и 28 религиозни, всичко двѣстѣ и осемдесетъ и щестъ войни.

ОБЪВЛЕНИЕ

№ 227.

Варненското Градско Общинско Управ-ление обявява за знание на интересующитѣ се, че на 13-ий Февруарий въ 3¹2 часѣтъ слѣдъ обядъ ще се произведе публиченъ търгъ за отдаване на прѣдприематъ прѣзъ

настоящата 1888 год. подпечатването на Теглилжитѣ, мѣркитѣ и картитѣ. Жѣлаю-щитѣ да взематъ участите въ търгѣтъ, мо-гатъ да видятъ поемнитѣ условия всѣкой день въ Общинското Управление.

Залогъ за горѣпоменатото прѣдприятие ще се взисква отъ Господа конкурентитѣ 150 лева.

25-ий Януарий 1888 год. гр. Варна.

Кметъ: Мерачиевъ.

Началникъ на Фин. Отдѣление:

Д. Атанасозъ.

Слѣдъ прочитанието на горнето обяв-ление, ние не можеа да се задѣржимъ и да не кажемъ нѣколко думи по дѣйстви-та ни сегашното Гр. Общ. Управление. Как-то види читателя въ това обявление се казва че се отдава съ търгъ въ прѣкупъ правото да се събира Общинский приходъ „данга-парасж“.

Спорѣдъ предписанието на закона за Градскитѣ Общини начинатъ за събира-нието разнитѣ приходи на Общината се опрѣделява съ *рѣшение отъ Гр. Общ. Съ-вѣтъ*, чл. чл. 79, 80 и 81 отъ сжщия за-конъ).

На основание на горнитѣ членове отъ закона за Общинитѣ, бивший Градский Съвѣтъ съ постановление е рѣшилъ обо-рътъ отъ горѣпоменатий приходъ да не се отдава за 1888 г. въ прѣкупъ, тѣй ка-то слѣдъ произведенъ за това търгъ отъ бившето Градско Общинско Управление, той (Градский Съвѣтъ) като взелъ предъ удоб-ността да се събира тоя приходъ напра-во отъ единъ чиновникъ отъ Общ. Управ-ление, направилъ горѣпоменатото свое по-становление, което, съгласно чл. 79 отъ за-кона за Общинитѣ щото се е подписало отъ членовѣтъ на Съвѣта, които сж и *рѣ-сжствували въ законна сила безъ утвѣр-ждение отъ висши власти и се прилага въ дѣйствие отъ Кмета.*

Това като е тѣй, ние се чудимъ какъ сегашното Градско Общ. Управление си е позволило да дава обявление за произвеж-дане горний търгъ, противъ едно рѣше-ние на Гр. Общинский Съвѣтъ, още по-вече като се знае че то не е и не може да се отмѣни по никой начинъ защото е ос-новано на законътъ за градскитѣ общини.

Ако се вземе при това въ внимание и туй обстоятелство, че сега за сега Общ. Съвѣтъ не съществува понеже повечето членове сж си дали отдавна оставкитѣ и не сж се собирали на засѣданне, освѣнъ за да приготвятъ протокола за даденне остав-ка, то излиза, че горнето обявление е на-правено съ игнориране отъ страна на се-гашното Общ. Управление предписаниятъ нѣ законъ. Ние ще се задѣлжимъ за по-късно да кажимъ още нѣколко думи по тоя въпросъ.

ОБЪВЛЕНИЕ

Варненската Черковна Коммиссия съ на-стоящото си обявява за всеобщо знание, че тѣлѣнието на лотарията, ва двѣтъ Об-щински кѣщи въ Града Варна, които трѣб-ваше да стане на 7-ий текущий, по непред-ставяние на всичкитѣ смѣтки за расправ-нитѣ лотарийни билети въ разни градове отъ натоваренитѣ съ това лица се отлага за 21-ий Май т. г. Същевременно Коммис-сията поканва всички тия Господа до които има пратени билети за расправяние да побързатъ съ представянето на смѣткитѣ имъ за това, та да може своевременно се извърши тѣлѣнието на въпросната лотария.

Гр. Варна 14 Януарий 1888 год.

Отъ Коммиссията.

Печатн. Хр. Н. Войниковъ, — Варна.